

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 lutego 2021 r.

Pozycja 27

POSTANOWIENIE

z dnia 2 grudnia 2020 r.

Sygn. akt Ts 75/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący

Mariusz Muszyński – sprawozdawca

Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 17 grudnia 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.W.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 7 maja 2018 r. (data nadania) K.W. (dalej: skarżący) kwestionuje zgodność art. 42 § 4 w związku z art. 459 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904, ze zm.) w zakresie, w jakim przepisy te nie przewidują możliwości złożenia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie, z art. 176 ust. 1 w związku z art. 78, w związku z art. 45 ust. 1 i w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżący uważa, że kwestionowany przepis pozbawia prawa do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i tym samym narusza zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego oraz prawo do rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W konsekwencji narusza również zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

2. Postanowieniem z 17 grudnia 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, ponieważ została wniesiona z naruszeniem ustawowego terminu do jej wniesienia.

3. W zażaleniu wniesionym do Trybunału 14 stycznia 2020 r. skarżący zwraca uwagę, że skarga konstytucyjna nie została wniesiona z przekroczeniem ustawowego terminu, po-

nieważ nie nastąpiło wznowienie biegu terminu zawieszonoego po złożeniu przez niego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Nie został bowiem imiennie wyznaczony pełnomocnik z urzędu do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej w jego imieniu .

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie dają podstaw do nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

3. W skardze konstytucyjnej z 7 maja 2018 r. (data nadania) zawarto informację, że w imieniu skarżącego działa pełnomocnik z urzędu „ustanowiony na skutek wniosku skarżącego z dnia 25 listopada 2017 r. zarządzeniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lutego 2018 r. w sprawie sygn. akt [...], doręczonym pełnomocnikowi w dniu 7 lutego 2018 r.” Dołączone do skargi konstytucyjnej dokumenty potwierdzają wskazane informacje, na podstawie których Trybunał prawidłowo obliczył termin wniesienia skargi konstytucyjnej i stwierdził że został on przekroczony.

W zażaleniu skarżący stwierdza, że sędzia sądu rejonowego w wydziale karnym nie jest właściwym organem do ustanowienia pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi konstytucyjnej. W związku z tym wznowienie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej, zawieszonoego po złożeniu przez skarżącego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, nie nastąpiło, ponieważ „autorce skargi konstytucyjnej nie zostało doręczone rozstrzygnięcie Okręgowej Rady Adwokackiej w P. w przedmiocie wyznaczenia jej pełnomocnikiem skarżącego, a jedynie zarządzenie sędziego Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lutego 2018 r. w przedmiocie wyznaczenia dla skarżącego pełnomocnika z listy.”

4. Zgodnie z art. 44 u.o.t.p. TK istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez profesjonalnego pełnomocnika. W przypadku, gdy skarżący nie może ponieść kosztów pomocy prawnej może złożyć do sądu rejonowego swego miejsca zamieszkania wnioski o ustanowienie dla siebie adwokata lub radcy prawnego z urzędu. Złożenie wniosku wstrzymuje bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Jego wznowienie następuje pierwszego dnia po dniu doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego.

Istotą ustanowionego w ustawie przymusu adwokacko-radcowskiego jest reprezentowanie skarżącego przez profesjonalnego pełnomocnika, a wskazana procedura pozwala na stwierdzenie, czy skarga konstytucyjna została wniesiona w ustawowo określonym terminie.

Z treści skargi konstytucyjnej wynika, że została ona sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika, a dołączone do niej dokumenty pozwalają ocenić, czy została wniesiona w ustawowym terminie.

W zażaleniu wniesionym 14 stycznia 2020 r. (data nadania) pełnomocnik z urzędu – odmiennie niż w skardze konstytucyjnej – twierdzi, że nie został wyznaczony do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej w imieniu skarżącego. Trybunał uznaje zatem, że skar-

ga konstytucyjna z 7 maja 2018 r. (data nadania) została wniesiona przez osobę nieuprawnioną i nadanie jej dalszego biegu jest niedopuszczalne.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.